

Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
5.Bhar.171/2013/4. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, a 2013. év november hó 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

V É G Z É S T:

A rágalmazás vétsége miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 14.Bf.329/2012/7. számú ítéletét ***helybenhagyja*** azzal, hogy a vádlott személyi igazolványának száma

Kötelezi a magánvádlót, hogy az ítélet kihirdetésétől számított 15 (tizenöt) napon belül fizessen meg a vádlott védője részére 38.100 (harmincnyolcezer-egyszáz) forint bűnügyi költséget.

A harmadfokú eljárásban felmerült 10.000 (tízezer) forint bűnügyi költséget a magánvádló maga viseli.

Felhívja a bíróság a magánvádlót, hogy a le nem rótt 10.000 (tízezer) forint eljárási illetéket - hivatalos lelet készítésének terhe mellett - 8 (nyolc) napon belül rója le.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

A Budaörsi Városi Bíróság a 2012. március 5. napján kelt 14.B.46/2010/20. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki rágalmazás vétségében (Btk. 179.§ (1) bekezdés). Ezért őt 1 évre próbára bocsátotta és kötelezte a cég1 részére 5000 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet kihirdetése után a vádlott jogorvoslati nyilatkozata megtételére 3 napot tartott fenn, majd fellebbezést jelentett be. A tárgyaláson jelen nem levő védő is fellebbezést jelentett be az ítélet ellen az ok megjelölése nélkül azzal, hogy fellebbezése indokát majd részletesen kifejti.

A védő a fellebbezés írásbeli indokolásában azt az álláspontját fejtette ki, hogy a vádlott jóhiszeműen küldött értesítést a cég2-nek, rágalmazó bejelentést nem tett, becsületében senkit nem sértett meg. Ezért elsődlegesen a vádlott felmentését, másodlagosan megrovás alkalmazását és a vádlott bűnügyi költség viselése alóli mentesítését kérte.

A másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék a 2013. március 19. napján tartott tanácsülésen hozott 14.Bf.329/2012/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta. A vádlottat az ellene rágalmazás vétsége miatt emelt vád alól felmentette. Megállapította, hogy az eljárás során felmerült 5000 Ft bűnügyi költséget a magánvádló viseli.

A másodfokú bíróság ítélete ellen a sértett jogi képviselője a vádlott bűnösségének megállapítása végett jelentett be fellebbezést azzal, hogy azt 15 napon belül részletesen megindokolja.

A nyilvános ülésen a magánvádló jogi képviselő a bejelentett fellebbezést fenntartotta. Kifejtett álláspontja szerint téves a másodfokú bíróság azon döntése, hogy a cég2 felé írt levélben leírtak nem tekinthetők tényállításnak, mert a levélben a vádlott egyértelműen megjelölte azokat az előzményeket, amelyek megalapozzák, hogy a sértett miért működik törvénysértő módon. Ezért a levélben leírtak tényállításként értékelhetők. A másodfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és az elsőfokú ítélet szerinti döntés meghozatalát indítványozta.

A vádlott védője annak hangsúlyozásával, hogy a vádlott mindvégig arra törekedett, hogy a polgári ügyben megegyezés szülessen, figyelemfelhívásból írta meg a levelet. Mivel a másodfokú bíróság helyesen fejtette ki, hogy a vádlotti magatartás nem bűncselekmény, a vádlott felmentését és a felmerült költségek megítélését kérte. Az ügyvédi díjat 160.000 Ft-ban jelölte meg, amit számlával nem igazolt.

A vádlott az utolsó szó jogán felszólalni nem kívánt.

A fellebbezés nem alapos.

A bejelentett fellebbezés folytán az ítéletábra mint harmadfokú bíróság a fellebbezéssel megtámadott másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú eljárást a Be. 387.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Felülbírálata során az ítéletábra megállapította, hogy az első- és a másodfokú bíróság a perrendi szabályok betartásával folytatta le az eljárást.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett cselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, azokat egyenként és összességében értékelte, mérlegelte.

A bizonyítási eljárás eredményeként megállapított tényállást a másodfokú bíróság is jórészt megalapozottnak találta, azt csak a magánindítvány előterjesztésének időpontjával látta szükségesnek kiegészíteni és egy nyilvánvaló dátumelírást javított ki.

Az így kiegészített és pontosított tényállást az ítéletábra is megalapozottnak látta, így az a Be. 388.§ (1) bekezdése alapján irányadó volt a harmadfokú eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság a szükséges részletességgel eleget tett indokolási kötelezettségének is, számot adott a bizonyítékokat értékelő tevékenységéről. E tevékenysége a másodfokú bíróság szerint is iratszerű volt.

A tényállás a vádlotti vallomás, a sértetti képviselő nyilatkozata és a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján aggálytalanul megállapítható volt. Ezt a tényállást egyébként fellebbezési támadás nem is érte.

Az első- és másodfokú bíróság eltérő döntései a bűnösségre levont jogi következtetésben mutatkoztak meg, mert míg az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségét megállapíthatónak látta a Btk. 179.§ (1) bekezdése szerint minősülő rágalmazás vétségében, addig a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a vádlotti magatartás nem valósít meg bűncselekményt, így a vádlottat az ellene emelt vád alól a Be. 331.§ (3) bekezdés és a Be. 6.§ (3) bekezdés a) pontja alapján felmentette.

A másodfokú bíróság részletes indokát adta annak, hogy a vádlott sérelmezett kijelentései miért nem tekinthetők tényállításnak, illetve miért miősülnek gyalázkodástól mentes vélekedésnek és ekként miért nem valósítanak meg bűncselekményt.

Ezzel az indokolással az ítéletábra is egyetértett. A magánvádló jogi képviselőjének az előzmények konkrétságával való érvelése a levélben leírtakat nem teszi tényállítássá, a vádlott jogszabályokra hivatkozó fejtegetése megmaradt a vélekedés szintjén.

A másodfokú bíróság tehát törvényesen járt el, amikor a vádlottat az ellene emelt vád alól bűncselekmény hiányában felmentette. E körben azonban annyi pontosítás volt indokolt, hogy a vádlott felmentése a Be. 331.§ (1) bekezdésén alapul.

Az ítéletábra a másodfokú bíróság ítéletét a Be. 397.§-a alapján helybenhagyta.

A vádlott védője kérte a felmerült költséget, a 160.000 Ft-ban megjelölt ügyvédi díj + áfa megfizetését. Költségeit, ügyvédi díját számlával nem igazolta.

Ezért az ítéletábra a 26/2003.(VII.1.) IM-BM-PM együttes rendelet 3.§ (1) bekezdés b) pontja alapján, mely szerint a tárgyaláson való megjelenésért megkezdett óránként 4000 Ft, de megtartott tárgyalásonként legalább 10.000 Ft munkadíjat kell megállapítani, a védő pedig a személyes meghallgatáson (2010. április 14. 9.00-9.16 óráig), a 2011. december 14.-i tárgyaláson 13.00-13.40 óráig), valamint a harmadfokú nyilvános ülésen jelen volt, a védő részére 38.100 Ft bűnügyi költséget állapított meg, melynek megfizetésére a Be. 514.§ (1) bekezdése alapján a magánvádlót kötelezte.

Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 52.§ (1) bekezdése értelmében a kizárólag magánvád alapján folyó eljárásban a fellebbezés illetéke 10.000 Ft.

Ennek előlegezésére illetékbélyeg formájában a magánvádló, mint fellebbező lett volna köteles.

Az erre való felhívás a másodfokú bíróság részéről elmaradt, de ez nem akadályozta a fellebbezés elbírálását és nem lehetett akadálya a le nem rótt illeték, mint bűnügyi költség megfizetésére kötelezésnek a Be. 514.§ (1) bekezdése alapján. A kötelezéssel egyidejűleg az ítéltábla felhívta a magánvádlót a le nem rótt illeték pótlólagos lerovására.

Budapest, 2013. év november hó 27. napján

Dr. Magócsi István sk.

a tanács elnöke

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.

előadó bíró

Dr. Németh Nándor sk.

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 14.Bf.329/2012/7. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 5.Bhar.171/2013/4. számú végzésében írtakkal 2013. év november hó 27. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2013. év november hó 27. napján

Dr. Magócsi István sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Moncz Tímea

tisztviselő